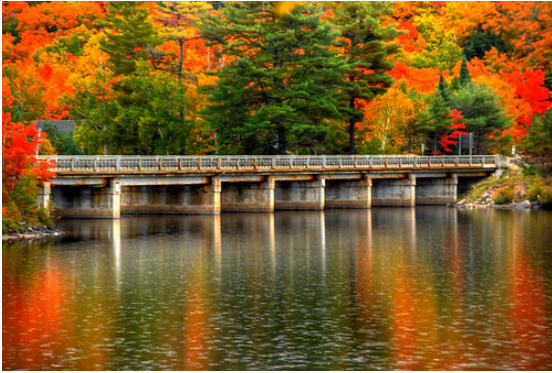

Nói với tuổi trẻ, tình yêu và lý tưởng...

Uống trà giữa mưa gió mùa thu ...

Cư sĩ Liên Hoa

*Trời thu suối tóc hoa vàng
chở từng hạc trắng bay về chốn nao
lừa thưa ngừng khoảng trời mơ
chơi với bên tách trà sen giữa mùa*

*nguồn thơ toả khói mờ sương
em nằm yên ngủ bên bờ vãn vương
tóc dài ngàn cánh lá vàng
mắt em mang cả mộng vương vào đời*

*vô tình hoa bướm vẽ mơ
dối hờn nên lá buông mình rời cây
đường xưa mây xoã tâm tình
bóng thu ngày đó, đời còn bên nhau*

*ngập ngừng nâng một chén trà
nghe hương ướp nhạt làm say đất mềm
thấy trong đôi mắt ngổ ngang
rừng cây, chiếc lá, uống trà gió thu.....*

Đọc lời tựa "uống trà giữa mưa gió mùa thu", ai cũng tưởng tôi là dân chơi thứ thiệt về trà đạo, vì biết thưởng thức trà, nên mới có chiêu thức là ngồi uống trà giữa gió thu, như một kiếm khách trong truyện tiểu thuyết kiếm hiệp, oai hùng, phong lưu .....không sợ bị cảm lạnh, sổ mũi, hắt hơi... khi tách trà chưa kịp cạn.

Như nhiều lần thưa, tôi không được ngon lành đến như vậy. Một con người phàm tục, có một chút gió cũng làm cảm lạnh, vài giọt mưa cũng đã rùng mình, một sợi nắng cũng làm ấm đầu, hâm hấp trán. Ôi..một tráng sĩ mà yếu đuối như vậy, không có chí khí, ngạo nghễ, ngang tàng để nhìn đời qua cặp kiếng màu đen, chưa thấy ai đến để so kiếm so tài thì đã bị ngã quỵ bên đời rồi. Tuy nhiên, vì nói về chuyện uống trà, nói cho văn vẻ hơn là thưởng thức trà.....thì khi nghe người ta giới thiệu trà này ngon, trà kia tốt lắm, trà nọ tuyệt hảo ... là tôi vội chạy đi tìm cho có để thưởng thức. Có người hỏi là đã từng uống trà này hay trà khác chưa, thì tôi luôn mạnh miệng trả lời liền, cho ra vẻ mà... Ồ, trà đó ngon lắm, có cái hậu ngọt, đậm đà...rồi

đầu gật gù hồi tưởng, như đang thưởng thức trà. Nói xong thì thật là mắc cỡ, vì có uống thì vẫn uống vậy, chứ nào biết trà nào ngon hay dở, nhưng dù sao thì khi nói ra được như vậy, nghĩ là làm cho người ta sợ, nể và bỗng nhiên cảm thấy mình oai ghê gớm... Đó cũng là bí mật và là sở trường huênh hoang của tôi...

Ngồi một mình bên tách trà xanh, nhìn chung quanh mình là mùa thu có màu vàng bao phủ khắp không gian. Thiên nhiên khoe mình, kiêu hãnh.. biết bao nhiêu cây lá mỉm cười trong màu áo vàng sặc sỡ. Cơn gió thổi qua, lá rừng mình rơi xuống, là lối trước khi nằm im trên mặt đất, run mình theo gió... Lá có bao giờ muốn lìa cây, chỉ có cây không còn cho lá bám dính vào thân, hất hủi để lá vững vàng trong đời sống. Có ai trách lá vàng rơi, có ai nâng niu chiếc lá để chia sẻ nỗi niềm tâm sự. Lá đã bao lần thay da đổi thịt, mỗi một mùa, mỗi một cơn gió, mỗi ước mơ, mỗi sóng gió... đã làm cho lá vàng thêm sậm hơn, sự nhẫn nhục càng thâm sâu, bước chân trụ thể sẽ nhẹ nhàng đi qua cuộc đời. Ôi màu vàng, cái màu yên bình, màu vàng kỳ quái chạy đuổi theo bước chân của gió, gió vui đùa cùng lá vàng, đuổi theo vui đùa thoả thích cùng sắc vàng, tiếng cười vang rộn ràng chào đón thu, hơi thở chờ màu vàng, bàn tay nắm ngón vịn lá vàng...

*Ta chạy đuổi nhau
lá vàng êm đêm quá
dưới bước thiên thần
trời đất cũng làm thơ*

*màu áo em mặc
vô tình người cảm lạnh
gió thổi ngỡ ngàng
rơi lại một tình mơ*

*có gì đâu nhĩ
lời nào, lời vụng dại
còn lại tâm mình
cây lá cũng reo vui...*

Áo mùa thu bao giờ cũng đẹp, đẹp nào nùng theo màu sắc. Đã biết bao nhiêu người ca tụng thu, vui đùa cùng thu, thu đã và đang đi qua bao ngưỡng cửa cuộc đời người. Thu đùa trên tóc, trên mắt môi, theo thơ văn vào cuộc đời, đi đến để dâng tặng cuộc đời những tâm tình cao sang, quyến rũ. Thu như chén trà nhấp trên đôi môi, hơi sen còn mặn nồng, ngây ngất sợ hương thơm bay mất, lòng đã lịm trong chất trà, ngọt lịm bờ môi. Ngàn cánh hoa, lá, gió, mưa... chờ ánh vàng, như dát lên tất cả vũ trụ vàng sáng soi, mơ màng, ảo diệu.

*Uống trà say ngủ trên mây
Gió qua, mây vỡ, mộng rơi còn gì...*

Đã bao lần bước theo cuộc đời, tuổi trẻ đã từng lúc đánh mất mình trong những điệu ru ảo tưởng "gió đưa mây vỡ, mộng rơi còn gì.." như một

mũi kim châm chích vào nội tâm, vào tẩm lòng, vào lý tưởng của tuổi trẻ. Lý tưởng cương mang là những gì được nhân lên do suy tưởng, do lòng đam mê, thần tượng hoá và do bản chất nhiệt tình muốn vươn lên cao, muốn đóng góp gì đó cho con người, cho xã hội v.v...

Quê hương bị chiến tranh, phân hoá; lòng người phân pha, rời xa nhau dù là cùng con người chung một tiếng nói, một đất nước. Những hô hào, những cổ súy, những khích động... làm bùng lên khí thế dẫn thân. Tuổi trẻ là những gì đẹp nhất trong cuộc đời với lòng say mê lý tưởng. Tôi đã từng ghi khắc trong tâm mình dòng chữ "*hy sinh thực hiện lý tưởng*" với sự quyết tâm, với lòng dâng hiến cuộc đời.

*Quê hương tôi đó
ngập tràn trong khói lửa
ai là người mở được lối ra đi
cho nước mắt chắp đôi tay san sẻ
cho tẩm lòng là cam lộ hiến dâng
tôi đã khóc khi em vừa mất mẹ
tôi đã cười vì lời nói lặng câm
hỡi con người, sao lại nở hại nhau
hỡi trái đất, vì ai người nuôi dưỡng
kẻ thù ta, nào phải trái tim người...*

Tuổi trẻ đã từng rục rủa trong niềm say mê, đi vào đời với tất cả chí khí nam nhi, với đôi tay mong bóp đá thành cát, với trái tim mong biến hận thù, chết chóc thành hoà bình, thương yêu, mong con người được gần gũi với nhau dù là khác màu da, chánh kiến, tư tưởng v.v... Học đòi làm người lớn, chúng tôi ôm mình theo "*đi tìm một căn bản tư tưởng*"*, "*xây dựng nhân sinh quan*" * cùng biết bao nhiêu học thuyết, triết thuyết đương đại khác để mong chọn lối sống, đường đi cho chính mình với lý tưởng, ước mơ cao vời vợi .

Nhưng rồi, khi va chạm thực tế, có những cái mất mát, những đổ vỡ xuất hiện... Hoang tưởng, thần tượng vô tình sụp đổ vì nhiều lý do đôi khi cầu kỳ, ẩn dấu hoặc đơn giản, vì danh vọng, vì an thân, vì lợi dụng, vì và vì... Chiến tranh, sự va chạm văn hoá, những sự vong thân do mất đường đi, mất lý tưởng của tuổi trẻ đã làm cho tuổi trẻ bị hoang tàn, rơi rụng trong sự thất vọng nào nề.

Mất niềm tin vào thần tượng, mất lý tưởng vừa được nuôi dưỡng, ôm ấp qua những tư tưởng vay mượn của người khác với áo khoác tuyệt vời, cao siêu ... những cũng lại là bị tha hoá trong nội dung của thần tượng.

*mắt tôi thấp sáng tâm mình
lòng tôi mang cả bầu trời thương yêu
ngày mai, ai hỏi về đâu
bây giờ, tôi chỉ cúi đầu lặng im
người ơi sao lại vội vàng
riêng ta, chẳng biết về đâu chốn nào...*

Khi những đau khổ chập chùng xuất hiện như cơn sóng trào dâng, từng sóng nhỏ to cuộn cuộn lẫn đến, lúc bị hụt hẫng trong một ước muốn,

trong nội tâm, với lý tưởng thành hình bị vỡ vụn... những khổ đau dày xéo tâm tôi. Ôi cái tuổi trẻ mang hình hài của mình, muốn đem chính thân mạng mình ra để thực hiện, để thách thức với cuộc đời, với lý tưởng... và khi không còn gì để bám víu, bị vong thân trong chính thân tâm mình... thì tự trong chiều sâu của nội tâm, giọng nói từ bi, ngọt ngào xuất hiện: "*Con hãy là hòn đảo của chính mình*"

Có phải bao nhiêu lâu nay, chúng ta đã mất thời gian để chạy theo cảnh ở bên ngoài, và qua đó, đem bản ngã của chính mình để dán nhãn hiệu cho đối tượng. Cho nên, khi các pháp không hiện hữu như chính mình mong muốn, đánh mất cái ngã chính mình, nên đã vội cuống cuồng kêu lên, thất vọng. Đó cũng là bi kịch của cuộc đời, của tuổi trẻ.

Hình bóng đức Phật hiện ra trong phút này, làm sụp đổ mọi quan niệm trong tôi. Đức Phật của tự tâm và đức Phật của lịch sử đã quyện vào nhau, làm thành một thực thể tương duyên, thể là thể, tánh là tánh, thể và tánh hoà nhập làm một.

"*Đừng xả tướng tâm, đừng trụ tâm tướng*". Lý tưởng của tuổi trẻ vụt đứng dậy, hiên ngang giữa bầu trời có áng mây trôi qua, có ánh nắng chan hoà, có vài cơn gió hiu hiu thổi. Nếu tuổi trẻ bắt được nhịp cầu của giáo Pháp đức Phật, có lẽ, chúng ta sẽ không đau khổ trong những vọng niệm tha hoá. Bởi vì, đức Phật là một lý tưởng tuyệt vời mà tuổi trẻ tìm và bắt gặp, không phải bằng những hình ảnh phóng ra bên ngoài, nhưng chính ngay tự tâm mình.

Đức Phật có ba thân " Pháp thân, Ứng thân, Báo thân" đi vào đời vì đại nguyện cứu chúng sanh. Con người ai nấy cũng đều có ba thân như đức Phật, nên cũng cần thể hiện ba thân đó đi vào đời. Càng thể nhập vào Pháp thân, sẽ tạo cho Ứng thân chuyển hoá, có nhiều sắc tố vi diệu do sự tu tập, thanh tịnh hoá tâm nên mang nguyện vào đời qua những Hoá thân khắp mọi nơi.

"*Ngã thị Phật dĩ thành, chúng sanh thị Phật đương thành*". Chúng ta chưa bao giờ thấy một Giáo chủ của bất kỳ tôn giáo nào trên thế gian này, có cùng tư tưởng như vậy. Nếu chúng ta không chuyển tâm, quán chiếu, soi lại bóng mình, thì tất cả mọi hành động, mọi dẫn thân... đều mang dáng dấp của tự ngã, mang khát vọng, chiếm hữu, dư thừa ngã của mình ban cho đời nên sẽ gây đau khổ và thất vọng, đánh mất lý tưởng chân chất của mình.

Đơn giản như vậy mà bao nhiêu năm nay, chúng ta đã đi hoang, lấy của người làm của ta, lấy nhân sinh quan của ai đó làm hành trang cho chính mình, bỏ quên cái tâm trong sáng vẫn còn hiển hiện trong chiều sâu của tâm, như ánh trăng vàng rực sáng còn đó.

Khi quán chiếu thâm sâu, chúng ta chợt nhận thức được Tánh giác, được tánh Bát Nhã trong các Pháp, và thấy các Pháp đều do duyên sanh duyên diệt, thấy năm uẩn đều không. Một chân trời bừng sáng làm rõ ràng, mở toang bao cánh cửa trở ngại, chiếu soi các Pháp để thấy được mặt mũi vuông tròn (theo quan niệm của Mật giáo), được sự rộng mở bao la của tự tánh, thấy được tam muội hiện tiền.

Càng đi sâu vào Bát nhã, chúng ta càng cảm ơn tấm lòng từ bi, cao cả của đức Phật, vì không có sự khai sáng giáo Pháp chân thật của Ngài, chúng ta vẫn còn đi hoang như người cùng tử không biết đường về, sẽ lăn chuyễn, nổi trôi trong vô lượng sóng gió, hoạt hình của đời sống..

*Tóc hương thơm Bát nhã
lãng đãng giữa trời mây
ta mang đèn soi sáng
từng quen nhau thuở nào...*

Nếu chúng ta luôn hành thâm Bát nhã, trụ trong Bát nhã, sống trong Bát nhã... có nghĩa là không có gì có thể hoại diệt được Bát nhã. Mang Bát nhã vào đời, dù bất cứ ở đâu, nơi chốn nào, địa dư, quốc độ nào...Bát nhã vẫn theo người hành giả thể nhập và lan rộng như ánh mặt trời soi sáng khắp muôn phương. Nơi đó, tâm vô úy thành hình, đối diện cuộc đời, nhìn cuộc đời như hoa mộng, như huyền cảnh, như sóng điên đảo của vọng tưởng... nhưng vẫn đi vào cuộc đời để song hành, để chuyển hoá cuộc đời đến nơi an lành, hạnh phúc với cái tâm bồ đề không suy thoái.

Nếu Bát nhã không nằm trong tâm của con người, của mỗi người, của những người sáu thời an trú trong chánh niệm... thì đạo Phật đã bị hủy diệt hoàn toàn tại Ấn độ trước đoàn quân cuồng sát, vô minh của những người Hồi giáo lúc bấy giờ rồi. Nhưng vì Bát nhã không ở nơi chốn đó, nơi đền đài, chùa miếu đã bị tàn phá v.v... vì đó chỉ là các pháp thành hình và sẽ hủy diệt, vô thường; mà Bát nhã nằm trong tâm của mỗi người, soi sáng đường đi trên hành trình trở về Nhân cách Nhân bản thực sự, nên đã lan tràn khắp mọi nơi.

Con đường của ba Pháp ấn : Khổ - Không Vô Thường - Vô Ngã đã nằm trong Niết bàn (Nirvana), nơi an tịnh, nơi nhị nguyên vắng mặt, nơi các Pháp hoà điệu, thân tình... đi vào đời bằng hành trang, tư lương trong thể nhập... đạo Phật đã biểu hiện tuyệt vời qua " *Phật Pháp tùy duyên bất biến và bất biến nhưng tùy duyên*" và là " *Phật Pháp là bất định pháp*" tùy kể cơ chế lý của con người mà chỉ dẫn thực hành và chính con người đó là người chuyển hoá, hoàn thành lý tưởng Thánh thiện của chính mình.

Đừng bao giờ đóng khung trong một Tông phái nào mà cho duy nhất, vì tất cả pháp môn chỉ là "phương tiện thiện xảo" đưa người về nẻo giác. Vườn hoa giáo Pháp của đạo Phật có đầy đủ mùi hương, vạn loại kỳ hoa cung ứng cho tâm bệnh của từng mỗi chúng sanh cần đến.

Gió bỗng thổi qua đây nhiều quá, có làm cho lòng se thắt lại. Hãy cùng nhau thương thức chén trà nữa đi em. Sao lại suy tư để dẫn dắt mình lang thang qua nhiều nẻo đời, rồi lại đem lòng lo lắng. Tình yêu của mình, tình yêu của con người đem chúng ta lại với nhau, phải không? Con người có gì là chia cách nhau, phải chăng cũng chỉ vì ngã, vì thù hận, vì đa nghi, muốn thống trị, vị kỷ... chúng ta làm cho con người xa nhau.

Thu đã về rồi đó em. Uống trà bàn chuyện lá thu, sao chúng ta không hiểu rằng thu cũng đau khi lá lìa cành, bỏ lại thân mẹ. Thu có làm, có tạo cho đời nhiều hình ảnh đẹp, nhưng cũng mang trong mình muôn vạn vết thương đau. Thử lấy tay nhéo lấy da thịt mình, em có biết đau không? Từng lá thu rơi, dù cho em có đem biết bao nhiêu mộng tưởng thành hình để lắng nghe thu về, lắng nghe thu ca, thu thở, sao em không biết lắng lòng nghe tiếng thu than thở dài theo gió, theo lá rơi.

Hãy nhìn kia. Hình tượng Bồ tát Quán Âm đang nhìn mình sau đám mây xanh mờ trên bầu trời, chỉ có người nhìn lại mình, nhìn thấy lòng người, thấy tình người... sẽ thấy hình tượng của Ngài. Hãy thấy Ngài trong tâm mình, em nhé. Ngàn tay, ngàn mắt, vẫn là muôn vạn tấm lòng, chia sẻ đến

và vì con người....Hãy uống cạn chén trà, để hương vị Bát nhã thấm theo từng da thịt, đi vào ngả ngách của tâm, để chúng ta trở thành con người chân thật, không mộng, không cầu kỳ, sống đơn giản, chân chất giữa đời. Phải chăng chỉ có tấm lòng "vô ngã", con người sẽ thấy được nhau trong tình huynh đệ, tình người..

*Ta ngẩng mặt,
mở lòng thành chiêm ngưỡng
ôi mùa thu,
em đẹp quá đi thôi
từng dáng bước,
đôi chân non mềm mại
chở thu về,
vũ trụ để hồn, say
đôi mắt đó,
dẫn mùa thu huyền thoại
chiếc lá vàng
khoan nhặt thả lời thơ
xin gom lại,
một tâm tình tha thiết
dâng mùa thu,
lời hoa trái tình người...*

Thưa bạn, miên man về chuyện thưởng thức trà, nhưng tự nhiên dòng sóng tuổi trẻ năm nào tràn lan, trở về... như từng cơn sóng nhỏ. Người thưởng thức trà, chèo chiếc thuyền con ra khơi, nương theo con sóng... nhìn thấy con sóng tượng hình thật đẹp như vô lượng sóng của cuộc đời. Tội gì không chèo thuyền ra khơi. Thật là uống phí đời người, nếu chúng ta không thưởng thức trà trước bao sóng gió, để nghe bước chân thu về, thấy bóng dáng của thu... thu đau, chúng ta có đau không? Con người bị đau khổ, chúng ta có sẵn sàng chia sẻ nhau không?...

Một thoáng mây bay, một hương trà thoảng, một tấm lòng vừa khơi dậy qua con người thô thiển, cục mịch, kém ăn kém nói, hay làm nhiều người ghét... giống như tôi, nhưng với lời chân thành này, dù bạn có đồng ý với những tư tưởng hạn hẹp như trên hay không, cũng xin nhận nơi đây một tấm lòng chia sẻ cùng nhau... vì chúng ta đều là con người, có đau khổ và có hạnh phúc... Xin dâng hạnh phúc đó đến mọi người qua mùa thu về..

Mong lắm thay....

Một ngày mùa Thu.

viết xong ngày 10.11.2009

- Đi tìm một căn bản tư tưởng- Nghiêm xuân Hồng
- Xây dựng Nhân sinh quan- Nghiêm xuân Hồng